

**Het Triduüm van Pasen in de Christus Triumfatorkerk
In de tuin waar het leven wint**

**ORDE VAN DIENST VOOR WITTE DONDERDAG
- In de hof van Getsemane -**

17 april 2025, 19.30 uur

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Orgel en vleugel: Ger van der Werf

m.m.v.: Vocaal Ensemble

KOMEN

- Woord van welkom
- Aanvangslied 'Jubelt God ter eer' (Psalm 81: 1 en 5)
- Moment van stilte
- Bemoediging en drempelgebed
- Vervolg aanvangslied Psalm 81: 8

WOORD

- Gebed voor Witte Donderdag
- Lezing Lucas 22: 14-20
- Vocaal ensemble 'Wat in stilte bloeit' (*Zangen van zoeken en zien*, nr. 653)
- Lezing Lucas 22: 39-46
- Lied: Vocaal ensemble en allen: Wat in stilte bloeit
- Korte overdenking

Er loopt een mooi paadje van Marlot naar de Bezuidenhoutseweg. Je moet er een bruggetje voor over en dan loop je langs een weiland bij Chateau Blue en via wat volkstuintjes van particulier kom je vervolgens uit bij GKV en de Bezuidenhoutseweg. Heeft een beeld? Net over het bruggetje van Marlot en het staat een bankje.
Ik ren er regelmatig voorbij, maar ik zit er ook wel eens op. Je kijkt dan mooi uit over het weiland richting paleis Huis ten Bos.
Als je daar zit dan komt er een rust over je.
Koeien grazen in het weiland.
Volgens fluiten, twee spechten zoeken toenadering tot elkaar.
Een hondenbezitter loopt voorbij op zijn dagelijkse rondje.
De eenvoud, de rust komt over je.
Even niets. Even terug naar de natuur. Even in de zon en je gedachten over je heen laten komen.
Wat staat me te doen de komende dagen. Waar heb ik stekken laten vallen, over wie maak ik me zorgen, waar ben ik dankbaar voor?
Het is een ideale bankje om te bidden.
Soms letterlijk, met een begin en een eind. Heer God vandaag bid ik voor.... En eindigend met amen, maar vaker een gebed zonder duidelijk begin en einde en meer tot mezelf gericht dan tot God.

Het is de plek die het hem doet, daar. Op de grens van het Haagse bos en Marlot, op de grens van Mariahoeve en Bezuidenhout. Op de grens van de stad en de natuur.
Even de wereld over je heen laten komen en zoeken naar houvast, naar zin.
Even genieten, van de zon die om een wolk heen kijkt, van het geluid van de dieren, van de wind die ruist door de rietstengels.

De tuin is er om te bidden.

Misschien wel veel meer dan de kerk.

Hoewel – als hier een drukke schoolklas binnenkomt om hun paasfeest te vieren, dan vallen ze stil zodra ze de kerkzaal inkomen.

En vanochtend nog toen hier een aantal studenten van de TU in delft waren voor een studieopdracht over deze kerk – ze vielen stil toen ze de kerkzaal binnen kwamen.

Ook de sfeer hier helpt om te bidden, helpt je om naar binnen te keren.

Maar niet meer dan dat bankje op het landgoed Reigersbergen. Omdat je je dichtbij God waant.

Omdat je Gods stem hoort in het gekwaak van de eenden, in het ruisen van de wind, in de plotselinge aandacht van een voorbijganger.

Blijkbaar werkte dat voor Jezus ook zo.

Hij vertrekt op de moeilijkste avond van zijn leven naar de Olijfberg. Naar een hof, een tuin. Om de stilte te zoeken. Om God te ontmoeten. Om zichzelf te kunnen zijn.

Alleen in de tuin,

maar toch ook weer niet helemaal alleen. Hoe mooi is het dat je gaat bidden en weet dat er met je méé wordt gebeden – en hoe groot is dan de teleurstelling als je je vrienden slapend vindt even verderop in de tuin, terwijl je hoopte dat ze met je mee zouden waken en bidden.

Wat bidt Jezus in de tuin?

‘Vader, als U het wilt, neem dan deze beker van Mij weg. Maar laat niet wat Ik wil, maar wat U wilt gebeuren.’

Jezus weet wat er gaat gebeuren. Hij heeft het net, bij het laatste avondmaal voorgedaan. Zijn lichaam zal gebroken worden. Hij zal sterven. Hij is de graankorrel die in de aarde moet vallen en sterven, om vrucht te kunne dragen. Zijn lichaam moet gebroken worden om vermenigvuldigd en gedeeld te kunnen worden.

Net als zo vaak krijgt Jezus niet het gewenste antwoord op zijn gebed. De beker wordt niet van Jezus weggenomen. Jezus zal de beker tot op de bodem moeten leegdrinken.

Maar Jezus krijgt wel antwoord op zijn gebed. Net als vaak is het antwoord anders dan je verwacht of misschien we hoopt.

“Uit de hemel verscheen aan Hem en engel om Hem kracht te geven.”

De angst blijft. De weg moet ten einde gegaan worden. De beker moet leg.

Maar Jezus gaat niet alleen – God is bij hem.

Vandaag zijn wij in die tuin. Op de Olijfberg.

Vandaag delen wij in Jezus dood en opstanding.

Vanavond doen wij wat hij zijn leerlingen heeft opgedragen.

“Doe dit, telkens opnieuw, om Mij te gedenken”

Hem gedenken wij. Om zijn kracht, om zijn trouw, om zijn geloof. Om wat hij deze dagen doet: God weg gaan tot het uiterste.

Wij zijn in de tuin. Wij delen brood en wijn. Wij kunnen die weg niet volgen. Het enige dat wij kunnen proberen is bidden dat we niet in beproeving komen. En waakzaam zijn. Wakker blijven om wat er komen.

Wakker blijven om wat er in de wereld gebeurt – toen en nu, Amen.

- Muzikaal intermezzo

MAALTIJD VAN DE HEER

- Voorbeden
- Collecte
- Nodiging

We vormen een kring op het liturgisch centrum, ondertussen zingen we: 'Blijf bij mij en waak hier met mij' (Taizé, lied 3)

- Tafelgebed 'Die naar menselijke gewoonte' (vocaal ensemble en allen)
- Gezamenlijk gebeden Onze Vader
- Inzettingswoorden
- Brood en wijn gaan rond

U ontvangt brood en wijn/druivensap van de diakenen die de kring rondgaan. Tijdens het delen van brood en wijn zingen we: 'Brood hier gedeeld' (Iona 41: 1, 2 en 3)

'Wil je opstaan en Mij volgen?' (Iona 40: 1, 2, 3, 4 en 5)

- Gebed na de maaltijd

GAAN

- Lied 'Blijf bij mij en waak hier met mij' (Taizé, lied 3)
- Lezing Lucas 22: 47
- Luthers Avondgebed
- Lied 'Blijf bij mij en waak hier met mij' (Taizé, lied 3)

Het avondmaalsstel wordt de kerk uitgedragen door diakenen van dienst.

We verlaten in stilte de kerk.

ORDE VAN DIENST VOOR GOEDE VRIJDAG

- De wijngaard van de Heer –

Opnieuw zijn we in de avond samen, nu om te waken bij het Lijdensevangelie, om zelf stil te worden bij het woord van Hem.

Goede Vrijdag, 18 april 2025, 19.30 uur

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Orgel en vleugel: Roelfien Folkersma

Zang: Annika Kruithof, Marieke van Vliet en Ole van Dongen

KOMEN

- Onze hulp – gezongen (Hemelhoog 495) (1. solo, 2. allen)
- Gebed
- Lied 'Mijn God, mijn God waarom verlaat Gij mij' (Psalm 22: 1)
- Lezing Jesaja 5: 1-7: Het lied van de wijngaard
- Lied 'God van hemel, zee en aarde' (Lied 210: 3 en 4)

LIJDENSEVANGELIE VOLGENS LUCAS

Naar oud-kerkelijk gebruik gelezen met drie stemmen: evangelist, Christus en anderen-die-spreken, afgewisseld met samenzang.

- Inleiding
De tuin, de wijngaard - staat symbool voor het Beloofde Land.
Staat symbool voor de schepping
Staat symbool voor de wereld waarin wij leven.
Alles was goed in de schepping: een vruchtbare helling, de grond bewerkt, de stenen eruit en een edele druivensoort.
God is de eigenaar van de wijngaard en hij verwachtte veel van zijn wijngaard, en toch bracht die slechts wrange druiven voort.

Het lijdensverhaal van Jezus begint in die tuin, die wijngaard en het eindigt in de tuin.
Het begint met het vertrek naar de Olijfberg, waar Jezus bidt in de hof van Getsemane.
Het eindigt zo meteen met de begrafenis van Jezus. Jozef van Arimathea vraagt aan Pilatus of hij het lichaam van Jezus van het kruis mag halen en mag begraven. Wáár Jezus wordt begraven weten we niet. De traditie zegt dat dat de plek is waar een paar eeuwen later de opstandingskerk in Jeruzalem op is gebouwd. Misschien wel de heiligste plek van het Christendom, nu midden in de oude stad van Jeruzalem.
Waar het graf van Jezus ook was, het was *toen* buiten de stad. De doden worden buiten de stad begraven, vaak in een parkachtige omgeving. Zoals langs de Via Appia in Rome, zoals nu nog steeds in parkachtige begraafplaatsen aan de Rodelaan in Voorburg of in Oud Eik en Duinen.
De tuin vertelt het verhaal van Gods schepping, van de strijd met het kwaad, van pogingen van de grote Tegenstrever om van de schepping een woestijn te maken met wrange vruchten en dood en verderf te zaaien - en ook van herschepping, van nieuw leven. Van een graankorrel die in de aarde gezaaid moet worden, die moet sterven, om nieuwe leven te kunnen geven. Die door de dood heen moet om leven te geven.
Vanavond gaan we door het duister van nood en dood heen. Vanavond worden we met Jezus begraven. Vanavond worden we uitgenodigd om met Jezus gezaaid te worden, tot onder de grond en te wachten.
Te wachten op nieuw leven.
Te wachten op de nieuwe morgen.
We luisteren naar het Lijdensevangelie volgens Lucas

- Lezing Lucas 22: 39 – 46
- Lied: 'Jezus om uw lijden groot' (Lied 558: 1 en 2)
- Lezing Lucas 22: 47-54a
- Lied: 'Jezus om uw lijden groot' (Lied 558: 4 en 5)
- Lezing Lucas 22: 54b-62
- Lied: 'Jezus om uw lijden groot' (Lied 558: 6)
- Lezing Lucas 22: 63-23:25
- Lied: 'Jezus om uw lijden groot' (Lied 558: 7 en 8)
- Lezing Lucas 23:26-43
We gaan staan
- Lezing Lucas 23:44-46
De paaskaars wordt gedoofd
We zijn een moment stil.
- Lied 'Jezus, om uw lijden groot' (Lied 558: 9 en 10) (staande)
- Lezing Lucas 23:47-56
- Muziek: 'O donnerwort! O schrecklich Schreien!' uit: Brockes Passion

ANTWOORD

- Gebeden
Voorbeden – besloten met: Blijf met uw genade bij ons (Lied 256)
Stil gebed
Gezamenlijk gebeden Onze Vader
- Lied 'Nu valt de nacht' (Lied 590: 1 en 2 (solo), 3, 4 en 5 allen)

GAAN

- Zegenbede (staande)

De paaskaars wordt de kerk uitgedragen, het orgel blijft stil. Wie weg wil gaan doet dat in stilte, wie dat wil kan nog rustig blijven zitten.

ORDE VAN DIENST VOOR DE PAASWAKEVIERING
– Terug naar de hof van Eden –

Paaswakeviering 19 april 2025, 21.00 uur

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Orgel en vleugel: Christian Hutter

IN HET DONKER VAN DE NACHT

- Lezing: Lucas 23: 50-56
- Lied *'Blijf bij mij en waak hier met mij' (Taizé, lied 3)*
- Lezing Genesis 1: 1-2
- Lezing Genesis 3: 8-11 en 23
- Lezing Genesis 6: 11-13
- Lezing Exodus 1: 8-11a
- Vraag en antwoord: Waarom is deze nacht anders dan alle andere nachten?
- Waarom luisteren wij naar oude verhalen en gaan wij terug tot het begin?
- Lied *'Licht dat terugkomt' (uit: 'Als de graankorrel sterft....')*
(Eerst solo, vervolgens allen – we blijven het herhalen)
Tot de paaskaars binnen is en iedereen een brandend wakekaarsje heeft.

LOF VAN HET LICHT

- Lofgebed
- Lied Licht dat ons aanstoot in de morgen (Lied 601: 1, 2 en 3)

BIJBEL GELEZEN EN GEZONGEN

- Gebed op de Stille Zaterdag
- Lezing Genesis 1: 3-5
- Lied *'De toekomst is al gaande' (Lied 605: 1)*
- Genesis 2: 8-9 en 15
- Lied *'De toekomst is al gaande' (Lied 605: 2 en 3)*
- Lezing Genesis 9: 8-13
- Lied *'De toekomst is al gaande' (Lied 605: 4)*
- Lezing Exodus 14: 19-22
- Lied *'De toekomst is al gaande' (Lied 605: 5)*
- Korte overweging

Er was een tijd dat we in een tuin speelden.

Het was lente en zomer tegelijk. Alle bloesems bloeiden, alle vruchten glansden, en iedere zon en iedere maan scheen dat het een lust was.

We hadden alles wat ons hart begeert. Iedere dag te eten. De mensen waar we van hielden om ons heen. Liefde, leven. De zon scheen elke dag. Alles groeide en bloeide. Het leven was prachtig. We wandelden met God.

Vaag herinnerden we ons dat het ooit anders was geweest. Dat het ooit donker was geweest. Dat de zee vrij spel had en voor chaos zorgde op aarde.

Maar toen in die tuin, was het goed. Niemand was er god, iedereen was zichzelf.

Sommigen zeiden dat het vrede was, anderen hadden het over goed leven, iets van samen, welzijn; eigenlijk was er niemand ongelukkig.

We wisten ook eigenlijk niet van ongeluk in die tuin.

Het was een stukje paradijs op aarde.

Wat er toen gebeurd is, weet niemand. Ik niet in elk geval.

Maar we kwamen naar buiten en iemand zei dat het over was, dat het sprookje voorbij was. Iemand had zich laten verleiden.

Een stem zei: "Je zult terugkeren naar de grond waaruit je geboetseerd bent. Want je bent stof, en tot stof keer je terug. -Dood." Dood; dat was een woord dat wij niet kenden.

De volgende dag – is dat niet ook vandaag? - sloeg Kaïn zijn broer neer.

Veel was er niet aan de hand, eigenlijk, Wat jaloezie, een beetje broedernijd, rook die omhoog en naar beneden dwarrelde, maar het was voldoende.

Haat en nijd. Een immense vloed over de aarde. Slavernij, verdrukking, een farao zonder hart. Dood en verderf in Gaza, oorlog in Soedan en Oekraïne, een aardbeving in Myanmar en elke avond een cobra voor een voordeur.

We hadden er nooit van gehoord.

Dat was nu, zei iemand, dood. Mensen die hun schouders ophaalden, onverschillig door liepen en deden of het de gewoonste zaak van de wereld was.

Het was, voelden wij, niet gewoon. Het kón niet gewoon zijn.

Dood is weg, is pijn, is bloed, is voorbij.

Wij wilden dat niet, toch? Ik niet. Geen van ons.

Het was iets wat niet mocht. En wij gingen naar de farao en zeiden tot hem: laat ons gaan, dit kan niet, het is niet goed zoals het is.

Laat ons gaan. Er was iemand die ons hielp. Een onzichtbare hand bevrijdde ons. God. Opeens leefden we in het licht.

En we gingen.

De nacht tevoren waren alle eerstgeborenen gevallen, van het vee en van de mensen, en we zeiden tegen elkander: *We gaan*. Dit kan niet meer duren. Er moet een eind komen aan dit einde.

Bang waren we, maar we zagen een regenboog, en later een wolk overdag en een vuurkolom 's nachts. We vonden brood en vlees, en dronken levend water.

Iemand begon te zingen van 'Licht – kijk uit mijn ogen over ergens al een nieuwe wereld daag' en van 'De toekomst is al gaande' en wij gingen op weg.

Het was niet eenvoudig.

De tichelstenen hadden we wel achter ons gelaten en de vleespotten en het noodlot. Maar in onze gedachten was het er nog steeds. De duisternis. De chaos.

Al snel waren er die begonnen te klagen: waren we maar nooit weggetrokken, waren we maar daar gebleven. Het was daar ook geen pretje, we waren niet vrij, we moesten keihard werken, maar we wisten tenminste waar we aan toe waren. We hadden te eten.

We redden het nooit, zei iemand. De woestijn is eindeloos. Wat hebben we aan vrijheid, in deze woestenij? Waren we maar dood, dan hoef je tenminste niet te leven.

Midden tussen ons waren er die wat meer konden dan wij.

Een man nam zijn dochter op zijn schouders, een meisje maakte een tekening voor een zieke vrouw. Een ander droeg de tas van een iemand die moe was. Achteraan sprak men elkaar moed in.

Er waren er die protesteerden tegen de ongelijkheid in de wereld. Tegen de oorlog. Die lieten zien hoe de schepping lijdt onder onze manier van leven. Die van vrede zongen bij het Vredespaleis en geen moeite hadden met lentekriebels.

Er waren mensen die vertelden hoe dat werkt, leven in het licht. Noach, heette hij, of Mozes of Rachab. Er waren er ook die vertelden hoe we in het donker wandelden, de verkeerde kant op, en hoe we zijn gered uit het water van de dood. Jona heette hij, of Paulus, of Maria van Magdala.

Hoe we waren ópgestaan uit de dood en de herinnering terug hadden gekregen aan die tuin van vroeger waar de zon scheen en liefde heerste.

Anderen zongen het voor:

Licht dat terug komt, hoop die niet sterven wil, vrede die bij ons blijft.

Zij hielden en houden ons op de been, die enkelingen, de dromers, de zieners, zij hebben God gezien en houden de hoop bij ons levend een mensengeschiedenis lang.

Zij waren het die niet geloofden dat de dood het zou winnen.

Zij gingen op die vroege morgen naar het graf. Met hun ziel onder hun arm. Zij bleven geloven ondanks alles. Zij zagen het als eerste. De tuin van het paradijs. Een nieuwe Adam. Hij die dood was, leeft. Opnieuw.

De vloed van dood en chaos was verdreven. In het donker van de grot, zat een nieuwe mens, een jongeling.

Zij konden het niet geloven en toch wisten zij het. We zijn er: het beloofde land. De tuin is terug. Een stukje paradijs op aarde.

De liefde heeft gewonnen. We kunnen weer onbezorgd leven en genieten. God heeft ons nieuw leven gegeven, de dood is niet meer. Amen.

- Muzikaal intermezzo

DOOPGEDACHTENIS

- Lied 'Het water van de grote vloed' (Lied 350: 4 en 5)
- Inleiding - de doopvont wordt gevuld
- Lezing Romeinen 6: 3-5
- Lied 'Water van de doop' (Lied 358: 1, 4 en 5)

Ondertussen lopen we langs de doopvont.

Als je dat wilt, raakt de voorganger je hoofd aan met een beetje water. We blijven op het podium staan om onze doopgelofte te hernieuwen.

- Vernieuwing van de doopgelofte
- Lied van toewijding: 'De Geest des Heren heeft' (686: 1, 2, 3)
Na dit lied loopt iedereen weer terug naar zijn plaats.
We blijven staan in de banken voor het Paasevangelie

PAASEVANGELIE

- Lezing van het Paasevangelie Lucas 24: 1-8
- Lied 'Sta op! – Een morgen ongedacht' (Lied 630: 1)

AFSLUITING

- Slotgebed en gezamenlijk gebeden Onze Vader
- Slotlied 'Sta op! - Een morgen ongedacht' (Lied 630: 3 en 4)
- Wegzending en zegen (afwisselend gezongen voorganger – gemeente)